

Recensie Robrecht Vanden Thoren

‘Het derde oog’: hoe Robrecht Vanden Thoren nooit meer dan een blik nodig heeft om van kolder naar rouw te wippen

★★★★☆

Robrecht Vanden Thoren. Beeld Nathan Dobbelaere

Een vriendschap in verval is de basis voor Robrecht Vanden Thorens derde solo, die in *Het derde oog* floreert in de constante afwisseling tussen lach en traan.

[Jasper Van Loy](#) 22 september 2023, 13:00

Jotie is dood. Een waaghals en een dromer, vertelt zijn vriend Robrecht Vanden Thoren aan het begin van *Het derde oog*. En wat had hij graag op Joties begrafenis gesproken, de dienst was nu zo onpersoonlijk. Het doet denken aan de premisse van Vanden Thorens debuutshow *De hoogste berg*: toen werd hij vlak na zijn scheiding gevraagd om op het huwelijk van een goede vriend te spreken. Dat was de aanzet voor een vertelling over de liefde, nu gaat het over het onverbloemde kameraadschap onder jongens. Geen idee of Jotie en Stan echt bestaan hebben, maar de pretoogjes waarmee Vanden Thoren op hun avonturen terugblijkt, zijn onmiskenbaar echt.

Helaas valt er alleen nog maar achteruit te kijken. De tijd – of het gebrek eraan – heeft de kinderen ingehaald. Door het verhaal van een rafelende vriendschap weeft Vanden Thoren een verslag van zijn eigen twijfels, en hoe die tot uiting komen op een veel te druk familiefeest. De neven, nonkels en tantes die hij met grove lijnen en veel plat dialect

schetst, lijken weinig meer dan *comic relief*, maar het is wel een van hen die hem met zijn vers geoogste wijsheden brengt waar Vanden Thoren met deze voorstelling wil zijn.

Het derde oog is in de eerste plaats een knap opgebouwd verhaal, waarin de acteur-cabaretier nooit meer dan een blik nodig heeft om van kolder naar rouw te wippen. Het maakt dat het vooruit gaat, zo verbazend goed vooruit dat we ons pas achteraf afvroegen waarom het verhaal van Jotie ons niet ten diepste had geraakt.

Robrecht Vanden Thoren. Beeld Nathan Dobbelaere

De muziek draagt weinig bij in deze voorstelling. Het openingslied staat te los van de rest van de show en de Radiohead-cover over ongewenste erecties is makkelijk scoren. Het laatste nummer heet 'Je me suis trompé' is wel een voltreffer: een tekst zonder poespas, maar waarin elk woord precies staat waar het hoort. Had zo van Raymond kunnen zijn.

Verfrissend is het hoe Vanden Thoren komaf maakt met het idee dat zelfs het kleinste dingetje dat je in een monoloog vertelt (of cabaretshow, of comedyvoorstelling, schrappen wat niet past), tegen het einde van de avond weer moet worden opgevoerd. Sommige eindjes laat hij ongeknoopt, en dat doet hij nog eens slim ook: net wanneer je denkt dat hij en zijn drie vrienden nogal goedkoop de grote moraal van de avond gaan vinden, duikt er onverwacht – maar toch niet zo onverwacht – een zwembad op. Als dit u onduidelijk lijkt en u wilt weten waar dit verhaal met deze verteller naartoe gaat: gaan kijken.